

LIDICE

Hedvika Lukesová, 4.B

Místo, kde na vás dýchá několik set příběhů. Příběhů, které nemá kdo vyprávět. Atmosféra toho místa je nevysvětlitelná a nenapravitelná.

Začnu ve Starých Lidicích. Poprvé spatřila to místo, když mi bylo teprve devět let. Až teď jsem ho viděla podruhé se školou. V prvním okamžiku jsem si ani neuvědomila, že to jsou TY LIDICE. Připadalo mi to tam jako v krásném parku. Ale v okamžiku, kdy mi došlo, co se tam stalo, a představila jsem si to, tak ten "park" najednou praskal strachem, chaosem a smutkem.

První domek má odkrytý jen vchodový kámen a já jsem si představila šťastnou rodinku, která tam žila. Jenže o chvíli později jsem skoro viděla nacisty, kteří honem, honem nutili celou rodinu odejít.

Poté jsme šli k Horákovu statku. Zde na mě celá atmosféra dolehla. Ani si nedokáži představit, o čem přemýšleli lidičtí muži, když se dívali do očí svých vrahů.

Svit' nám měsíčku svit',
poslední noc už nám nastala.
Již nemáme ani nit',
každá dívka pro nás plakala.

My jsme ti lidičtí muži,
ani jeden z nás nezbyl.

Před statkem matrace jsou,
před nimi naši druzi stáli.
Ted' jen leží, mrtví jsou?
Našimi hrdiny vždy byli.

My jsme ti lidičtí muži,
ani jeden z nás nezbyl.

Ted' do pušek se díváme,
nejdřív jen pět, pak raději deset.
Na naše blízké vzpomínáme,
ale na úctu čekáme kolik let.

My jsme ti lidičtí muži,
ani jeden z nás nezbyl.
Nasadili jsme vlastní kůži,
každý z nás hrdinou byl...

Ale co mě nejvíce zasáhlo, byl pomník padlým lidickým dětem. Zabíjet lidi je hodně zlé, ale zabíjet děti je zvěrstvo. Celé sousoší na mě velmi zapůsobilo. Ty sochy vypadaly tak smutně a živě, že v jednu chvíli jsem se k nim chtěla natáhnout a obejmout je. Ale už bylo pozdě.

Ženy a děti v tělocvičně sedí,
jedí poslední zbytky,
neuvěřitelný hlad všichni mají.

Vojáci přichází
a děti berou.
Matky je brání,
síly dochází,
už spolu nejsou.

Sbohem, mami...